

Sygn. akt: I C 1571/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 02 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Witold Cieślik

Protokolant: Ewelina Kurdziel

po rozpoznaniu w dniu 02 września 2013 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. R. kwotę 20 000 złotych (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 22 października 2012 r. do dnia zapłaty,

II. oddala dalej idące powództwo,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.690,20 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje stronom, aby uiścili na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Lubinie następujące kwoty tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa:

- powód kwotę 75,66 złotych

- strona pozwana kwotę 302,66 złote.

Sygn. akt I C 1571/12

UZASADNIENIE

Powód M. R. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 20 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 19.02.2012 r. w L. doszło do wypadku samochodowego, w którym doznał obrażeń ciała w postaci: skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu klatki piersiowej i ogólnych potłuczeń, zaś sprawca posiadał u strony pozwanej ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał także, iż po wypadku został przewieziony do szpitala, gdzie przeszedł badania i zalecono mu noszenie kołnierza ortopedycznego z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej i psychiatrycznej oraz leczenia farmakologicznego i rehabilitacji. Argumentował również, iż w miarę dalszego leczenia zdiagnozowano u niego przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z objawami radiukolpatii lędźwiowej, przewlekłe zapalenie nadkłykcia kości ramiennej prawej w związku z czym podjął leczenie neurologiczne. Powód uzasadniał poza tym, że podczas wypadku doznał silnego urazu psychicznego, co skutkowało zaburzeniami snu, wzmożoną nerwowością, strachem przed jazdą samochodem

i brak koncentracji, co skłoniło go do skorzystania z pomocy lekarza psychiatry. Podał także, iż mimo leczenia u ortopedy i neurologa oraz rehabilitacji bóle się nasilały w związku z czym w okresie od dnia 25.06.2012 r. do dnia 29.06.2012 r. przebywał w szpitalu, gdzie przeszedł dodatkowe badania, leczenie i uzyskał skierowanie do sanatorium. Powód podniósł nadto, że wskutek wypadku jego stan zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu, musiał zrezygnować z większości czynności wymagających wysiłku fizycznego, bezpośrednio po wypadku był zdany na pomoc żony nawet w najprostszych czynnościach życia codziennego, musiał zrezygnować z uprawiania sportu, zaś negatywne konsekwencje wypadku odczuwa do dzisiaj, gdyż ma bardzo częste zawroty głowy, bóle kręgosłupa, biodra i łokcia, co utrudnia mu codzienne funkcjonowanie. Według powoda, przyznane mu przez stronę pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 3 500,00 zł jest zaniżone i nie odpowiada rozmiarowi doznanej przez niego krzywdy w rozumieniu art. 445§1 k.c.

Strona pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że w toku postępowania likwidacyjnego przyznano i wypłacono powodowi zadośćuczynienie w kwocie 3 500,00 zł, zaś powyższa kwota jednorazowego świadczenia pieniężnego z tytułu zadośćuczynienia została ustalona przy uwzględnieniu wszelkich kryteriów zgodnie z art. 445§1 k.c. i jest w pełni adekwatna do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy.

Powód w piśmie procesowym z dnia 28.06.2013 r. rozszerzył powództwo o kwotę 5 000,00 zł, wnosząc o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia kwoty 25 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19.02.2012 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym został poszkodowany powód M. R.. Sprawca powyższego zdarzenia drogowego był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

dowód: kserokopia notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym k 48

przesłuchanie powoda M. R. k 134 – 135

Wskutek przedmiotowego zdarzenia powód, liczący wówczas 41 lat, doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz urazu kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego. Bezpośrednio po wypadku powód utracił chwilowo przytomność, a następnie został przewieziony karetką pogotowia ratunkowego do szpitala w L., gdzie po przeprowadzeniu badań został tego samego dnia zwolniony do domu z zaleceniem dalszego leczenia w poradni ortopedycznej. W związku odczuwanymi bólami kręgosłupa powód w dniu 20.02.2012 r. zgłosił się do Poradni Urazowo – Ortopedycznej w L., gdzie zalecono mu noszenie kołnierza ortopedycznego i stosowanie farmakologicznych środków przeciwbólowych. Powód nosił kołnierz ortopedyczny przez trzy miesiące, a także w okresie od lutego do sierpnia 2012 r. konsultował się u lekarza chirurga i ortopedy. W okresie od dnia 25.06.2012 r. do dnia 20.06.2012 r. powód był leczony w (...) Centrum (...) na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej. W trakcie pobytu w szpitalu zastosowano leczenie, polegające na dożylnych wlewach leków przeciwbólowych, zażywaniu leków rozluźniających mięśnie, zabiegach rehabilitacyjnych oraz konsultowano powoda neurologicznie i reumatologicznie, a nadto wykonano tomografię komputerową głowy i inne badania, a także wystawiono wniosek do sanatorium. Powód przeszedł leczenie sanatoryjne w L., rehabilitowany był również w (...) w L.. Z uwagi na pojawiające się u powoda po wypadku komunikacyjnym zaburzenia snu, lęki oraz silne przeżywanie wypadku, dwukrotnie zgłosił się do lekarza psychiatry, który zalecił mu stosowanie leków nasennych.

dowód: kserokopia historii leczenia powoda k 10 -39, 74

opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii k 102 -105

zeznania świadka A. R. k 83c – 84

przesłuchanie powoda M. R. k 134 – 135

Powód w chwili wypadku był policjantem. Odczuwane dolegliwości bólowe kręgosłupa były dla niego uciążliwe, w pierwszym okresie po wypadku musiał korzystać z pomocy żony przy chodzeniu po schodach i ubieraniu się. Nie mógł pomagać żonie przy sprzątanii domu, ani wykonywać prac w ogródku. W związku z doznanym urazem powód przebywał na zwolnieniu lekarskim do grudnia 2012 r. Obecnie powrócił do pracy w Policji na poprzednio zajmowanym stanowisku, jednak z uwagi na nieobecność w pracy z powodu leczenia skutków urazu nie uzyskał dodatkowego wynagrodzenia w postaci premii.

Powód przed wypadkiem był osobą aktywną fizycznie i wysportowaną, grywał w siatkówkę i piłkę ręczną, jeździł na rowerze, pływał na desce surfingowej i kajakiem. Aktualnie nie uprawia sportu.

dowód: zeznania świadka A. R. k 83c – 84

przesłuchanie powoda M. R. k 134 – 135

Wskutek wypadku komunikacyjnego z dnia 19.02.2012 r. powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz urazu kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, skutkujących 16% trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Powód do chwili obecnej odczuwa bóle i zawroty głowy, bóle kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, zaś dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych, przy wysiłku fizycznym. Wówczas powód przyjmuje leki przeciwbólowe, rehabilituje się, wykonując we własnym zakresie ćwiczenia fizyczne. Nie korzysta już w związku z tym z pomocy lekarskiej.

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii k 102 – 105

przesłuchanie powoda M. R. k 134 – 135

Powód, za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. w L., w piśmie z dnia 04.05.2012 r. zgłosił stronie pozwanej roszczenie m.in. z tytułu zadośćuczynienia w kwocie 11 000,00 zł w związku z urazem doznany w wypadku z dnia 19.02.2012 r., a następnie w piśmie z dnia 19.07.2012 r. zwiększył kwotę roszczenia z tego tytułu do wysokości 40 000,00 zł. Strona pozwana przyznała mu zadośćuczynienie w kwocie 3 500,00 zł

dowód: kserokopia pisma z dnia 30.07.2012 r. k 43

kserokopia pisma z dnia 19.07.2012 r. k 44

kserokopia zgłoszenia szkody z dnia 04.05.2012 r. k 44 – 47

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Na wstępie zaznaczyć należy, że odpowiedzialność strony pozwanej z polisy OC wobec powoda za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 19.02.2012 r. pozostawała okolicznością bezsporną pomiędzy stronami. Strona pozwana uznała roszczenie powoda w przedmiocie zadośćuczynienia do wysokości wypłaconej mu dotychczas z tego tytułu kwoty 3 500,00 zł. Natomiast spór dotyczył wysokości należnego zadośćuczynienia, bowiem powód uważał, że wypłacone mu dotychczas zadośćuczynienie jest zaniżone i nie odpowiada rozmiarowi doznanej przez niego krzywdy.

Na podstawie art. 444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast stosownie do treści art. 445§1 k.c. w powyższym przypadku sąd może przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy), stanowiącej rodzaj rekompensaty

pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne lub psychiczne i powinno ułatwić przewyciężenie przez nią ujemnych przeżyć psychicznych. Wprawdzie przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów jakimi powinien kierować się Sąd przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia, to jednak odpowiednie wskazówki w zakresie określania wysokości takiego świadczenia pieniężnego zostały wypracowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie prawa. Charakter szkody niemajątkowej decyduje o jej niewymierności, jednak biorąc pod uwagę, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień fizycznych i psychicznych przez zobowiązanego do odszkodowania, to odpowiednia suma powinna być pochodną wielkości doznanej krzywdy i przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość zasądzonej kwoty powinna być umiarkowana przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar krzywdy. Przesłanki, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia zostały wskazane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Decydujące znaczenie powinien mieć rozmiar doznanej szkody niemajątkowej przejawiający się rodzajem uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego, a także ujemne skutki zdrowotne w przyszłości (por. wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r. V CK 282/03, wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r. II CK 131/03). Ponadto wysokość świadczenia z tytułu zadośćuczynienia nie powinna być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach szkody i opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu ortopedii i traumatologii wskazuje na to, że powód wskutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 19.02.2012 r. doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz urazu kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego. Przebyty uraz wiązał się z występowaniem silnych dolegliwości bólowych głowy i okolic kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowego, wymagających leczenia farmakologicznego i stosowania kołnierza ortopedycznego przez okres około 3 miesięcy oraz rehabilitacji, w tym w trakcie leczenia sanatoryjnego. Z całą pewnością pojawiające się silne bóle kręgosłupa ograniczające zdolność poruszania się, schylania, podnoszenia cięższych przedmiotów stanowiły istotny dyskomfort psychiczny. Z przesłuchania powoda i zeznań jego żony A. R. wynika, że skutki doznanego przez powoda urazu wywarły negatywny wpływ na jego codzienne funkcjonowanie, związane z pomocą jaką świadczył żonie w utrzymaniu porządku w domu, wykonywaniu cięższych prac w ogródku. Ponadto wypadek ten wywołał ograniczenia u powoda związane z uprawianiem sportu, choć zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał aby istniały podstawy do całkowitej rezygnacji przez powoda z aktywności fizycznej na skutek tego wypadku. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje również na to, że przebyty uraz wywarł ujemny wpływ w sferze psychicznej powoda, gdyż po wypadku cierpiał na bezsenność, koszmary nocne i lęki, często powracał wspomnieniami do stresującej sytuacji wypadku komunikacyjnego.

Ponadto z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii wynika, że uraz doznany przez powoda w wyniku przedmiotowego zdarzenia drogowego skutkuje trwałym uszczerbkiem na jego zdrowiu w wysokości 16%. Biegły sądowy w sporządzonej przez siebie opinii w sposób szczegółowy wyjaśnił charakter urazu powoda i sposób ustalenia uszczerbku na zdrowiu powoda. Sąd uznał powyższą opinię biegłego sądowego za przydatną w sprawie, bowiem została sporządzona w sposób profesjonalny i rzetelny oraz w całości odpowiadała na stawiane zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych.

Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, rodzaj obrażeń ciała powoda po wypadku, charakter doznanego przez niego urazu, długotrwałość leczenia, stopień natężenia dolegliwości bólowych, wystąpienie uszczerbku na zdrowiu, Sąd uznał, że rozmiar doznanej przez powoda krzywdy uzasadnia przyznanie jednorazowego świadczenia pieniężnego z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 23 500 zł. Nadto powyższa kwota nie jest nadmierna i odpowiada przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Biorąc pod uwagę, że dotychczas została już spełniona część świadczenia z tego tytułu w wysokości 3 500,00 zł, Sąd zasądził od strony pozwanej dalszą kwotę 20 000,00 zł. Natomiast powództwo w zakresie żądania wyższej kwoty zadośćuczynienia, wyrażone w piśmie rozszerzającym powództwo jako nazbyt wygórowane podlegało oddaleniu.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. od dnia 22.10.2013 r., czyli od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu zapadło na podstawie art. 100 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W niniejszej sprawie zaszyły okoliczności uzasadniające dokonanie stosunkowego rozdzielenia kosztów procesowych stron. Powództwo M. R. zostało uwzględnione w stosunku do zgłoszonego żądania w 80%, natomiast strona pozwana utrzymała się ze swoimi żądaniami w 20%. Niezbędne koszty procesu powoda wyniosły łącznie 3 967,00 zł, na które składały się: opłata sądowa od pozwu i rozszerzonego powództwa w kwocie 1 250 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 300,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 400,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Koszty strony pozwanej wyniosły łącznie 2 417 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Po wzajemnym zbilansowaniu kosztów w stosunku w jakim strony utrzymały się ze swoimi żądaniami, strona pozwana obowiązana jest zwrócić powodowi koszty procesu w kwocie 2 690,20 zł.

Natomiast w zakresie brakujących kosztów procesu z tytułu części wynagrodzenia biegłego sądowego, Sąd nakazał stronom, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosownie do stosunku w jakim utrzymały się ze swoimi żądaniami, aby uiściły te koszty na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Lubinie, przy czym powód powinien uiścić kwotę 75,66 zł, zaś strona pozwana kwotę 302,66 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji.